

Libris.RO

Respect pentru oamii și cărți
Memories of Midnight
Sidney Sheldon

Copyright © 1990 The Sidney Sheldon Family Limited Partnership,
successor to the Rights and Interests of Sidney Sheldon

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Amintirile nopții
Sidney Sheldon

Copyright © 2020 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHELDON, SIDNEY

Amintirile nopții / Sidney Sheldon
trad.: Andreea Năstase - București: Lira, 2019

ISBN 978-606-33-4775-7

I. Năstase, Andreea (trad.)

821.111

SIDNEY SHELDON

Amintirile nopții

Traducere din limba engleză
Andreea Năstase

LITERA®
2020

Peste cinci minute se afla în limuzina sa, în drum spre Kai Tak, aeroportul din Hong Kong, de unde avionul său privat avea să-l ducă înapoi la Atena.

capitolul 1

Ioannina, Grecia, iulie 1948

Se trezea țipând în fiecare noapte, iar visul era întotdeauna același. Se găsea în mijlocul unui lac, pe o furtună teribilă, iar un bărbat și o femeie îi împingeau capul sub apa înghețată, străduindu-se s-o înece. Se deștepta de fiecare dată gâfâind panicată și leoarcă de transpirație.

Nu avea idee cine era și nu își aducea aminte de nimic din trecut. Vorbea limba engleză, dar nu știa din ce țară provenea sau cum ajunsese în Grecia, în mica mănăstire carmelită care o adăpostea.

Pe măsură ce trecea timpul, în fața ochilor îi apăreau frânturi tulburătoare din trecut, imagini efemere, prea rapide ca să le înțeleagă, să le rețină și să le pună în context. Veneau întotdeauna când se aștepta mai puțin, șocând-o și lăsând-o confuză.

La început nu se sfiise să pună întrebări. Surorile carmelite erau drăguțe și înțelegătoare, dar ordinul lor le impunea tăcerea, singura căreia îi era permis să vorbească fiind bătrâna și fragila maică superioară, sora Theresa.

- Știi cine sunt?

- Nu, copila mea.

- Cum am ajuns aici?

- La poalele muntelui se găsește un sat, numit Ioannina. Ai fost găsită într-o bărcuță, pe lac, în mijlocul unei furtuni, anul trecut. Bărcuța s-a scufundat, însă, har Domnului, două dintre surori te-au văzut la timp și te-au salvat din vâltoare.

- Dar... înainte de asta, de unde vin?

- Îmi pare rău, copilă, dar asta nu știu.
 - Nu s-a interesat nimeni de mine? Nimeni nu a încercat să mă găsească? și cărți

Nu era cătuși de puțin mulțumită de răspunsurile maicii superioare.

- Absolut nimeni, răspunse maica Theresa clătînând trist din cap.

- Dar ziarele... ar fi trebuit să scrie ceva despre dispariția mea, încercă fata din nou, simțind că-i venea să urle de frustrare.

- Așa cum știi, nu ne este permis contactul cu lumea exterioară. Trebuie să acceptăm voința Domnului, copilă mea. Trebuie să-i mulțumim că s-a milostivit de tine și că ești în viață.

Niciodată nu obținuse mai mult. La început fusese prea bolnavă ca să se gândească la ea însăși, dar încetul cu încetul își regăsise, odată cu sănătatea, puterea.

Când se întremase suficient ca să se poată deplasa, își petrecea zilele ocupându-se de grădinile mănăstirii, în lumina incandescentă ce îmbăia Grecia într-o strălucire celestă, cu vânturile blânde plimbând aromele înțepătoare ale lămâilor și viilor.

Atmosfera era senină, calmă, dar nu-și găsea liniștea. „Sunt pierdută și nimănui nu-i pasă“, se gândea. „De ce? Am făcut ceva rău? Cine sunt? Cine sunt? Cine sunt?“

Viziunile nu încetau s-o asalteze. Într-o dimineață se trezise brusc cu imaginea unui bărbat în pielea goală care o dezbrăca, în camera ei. Era un vis, sau era ceva ce se petrecuse cândva în realitate? Cine era bărbatul? Fusese căsătorită cu el? Fusese căsătorită vreodată? Nu avea verighetă. De fapt, nu avea nimic, în afară de rasa neagră a ordinului Carmelitelor, pe care i-o dăduse maica superioară, și de o broșă. O mică pasăre galbenă, cu ochii rubinii și aripile întinse.

Era anonimă. O străină trăind printre străini. Nimeni n-o putea ajuta, nu avea acces la un psiholog care să-i

explice că mintea ei fusese atât de traumatizată, încât nu putea continua să funcționeze decât refuzându-și accesul la un trecut terifiant.

Imaginile o copleșeau însă, tot mai multe și mai rapide. Era ca și cum mintea ei s-ar fi transformat dintr-odată într-un imens puzzle, cu piese separate ce refuzau să se îmbuce într-o imagine coerentă. Avusese la un moment dat viziunea unui studio uriaș plin cu bărbați în uniformă. Păreau să joace într-un film artistic. „Am fost actriță?“ Nu, părea să fie un fel de șefă. Ce anume conducea? Două nopți mai târziu îl visase pe același bărbat. Își luau la revedere pe un aeroport, iar la sfârșit se trezise plângând amarnic pentru că știa că-l va pierde. Visul îi spulberase liniștea definitiv. Acestea nu erau doar niște plăsmuiri erotice oarecare, ci erau părți din viața ei, din trecutul ei. „Trebuie să aflu cine am fost. Cine sunt.“ În mijlocul unei nopți, fără nici un avertisment, un nume își croi drum din adâncurile subconștientului ei. „Catherine. Numele meu este Catherine Alexander.“

capitolul 2

Atena, Grecia

Imperiul lui Constantin Demiris nu putea fi localizat pe hartă. Cu toate acestea, grecul ajunsese să fie mai puternic decât mulți dintre conducătorii politici ai zilei. Se număra printre primii trei bogătași ai lumii și exercita o influență pe măsură. Nu avea nici un titlu și nici o funcție oficială, dar vindea și cumpăra frecvent regi, prim-miniștri, cardinali și ambasadori. Tentaculele rețelei lui Demiris se întindeau peste tot, strecurate prin acoperișurile și crăpăturile statelor. Era un om charismatic, dotat cu o inteligență ascuțită, cu un aspect fizic impunător, de la înălțimea neobișnuită până la pieptul lat și solid. Pielea lui avea o tentă întunecată, iar

în mijlocul feței trona un nas drept și lung, tipic grecesc, sub o pereche de ochi de culoarea măslinelor verzi. În poșida chipului de pasăre de pradă, când își dădea silința, Demiris putea fi foarte șarmant. Vorbea opt limbi străine și era un povestitor desăvârșit. Deținea una dintre cele mai mari colecții de artă din lume, o flotă de avioane private și o duzină de apartamente, castele și vile răspândite prin toată lumea. Era un mare iubitor de frumos și colecționa cu plăcere femei superbe. Avea o reputație de amant irezistibil, iar escapadele lui romantice erau la fel de colorate precum cele financiare.

Constantin Demiris se considera un patriot. Steagul grec, albastru cu alb, flutura în permanență pe vila lui din Kolonaki și pe Psara, insula lui privată, dar nu plătea nici un fel de taxe către stat. Se considera deasupra muritorilor de rând, căci în venele lui curgea *ichor* – sângele zeilor.

Aproape toți oamenii pe care îi întâlnea doreau ceva de la el: finanțarea unui proiect de afaceri, o donație în scopuri caritabile sau, pur și simplu, puterea canalizată de prietenia lui. Demiris se amuza să le ghicească scopurile și adevăratul caracter. Minte lui, extrem de analitică, îndepărta rapid adevărurile de suprafață și mergea la esență. Prin urmare, nu credea niciodată ce auzea și nu avea încredere în nimeni. Mottoul lui era: „Ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape.” Reporterii care îi urmăreau viața aveau dreptul să-i admire exclusiv geniul și farmecul, să vadă omul de lume, bărbatul sofisticat. Nu lăsa să se întrevadă nici o secundă că sub fațada atent educată se ascundea un ucigaș, un luptător înăscut care ataca din reflex la jugulară.

Era neiertător cu cei care îndrăzneau să-l înfrunte. Vechii greci confundau adesea *dikaiosyne*, justiția, cu *ekdikisi*, răzbunarea, iar Demiris era obsedat de amândouă. Își amintea în detaliu fiecare afront ce-i fusese pricinuit

vreodată, iar cei care îndrăzneau să-i taie calea o plăteau scump. Minte de matematician a miliardarului plănuia cu răbdare capcane complexe ce nu dădeau greș niciodată. De altfel, planificarea răzburărilor era îndeletnicirea lui favorită. Își studia cu atenție victimele, le analiza personalitatea, le cântărea punctele tari și slăbiciunile.

Într-o seară, la un dineu, Demiris auzise din întâmplare un producător de film calificându-l drept „grecoteiul acela unsuros”. Răzbunarea venise, la timpul ei. Doi ani mai târziu, producătorul semna un contract exorbitant cu o actriță superbă, de nivel internațional, plătind din propriul buzunar. Demiris așteptase ca filmările să ajungă la jumătate, apoi o sedusese pe tânăra femeie, convingând-o să-l însoțească într-o croazieră pe iahtul lui.

– Va fi o lună de miere, îi declarase el galant.

Biata fată primi mierea, dar nu apucă noaptea nunții. Filmările se întreruseră pentru a nu mai fi reluate niciodată, iar producătorul intră în faliment.

Demiris avea câțiva adversari redutabili, cu care încă nu-și reglase socotelile, dar nu se grăbea. Îi plăceau anticiparea, gândirea strategică și execuția elaborată. În ultima perioadă nu-și mai făcuse dușmani noi, căci nimeni nu mai îndrăznea să-l înfrunte, așa că se vedea obligat să-i menajeze pe inamicii din trecut ca pe o specie pe cale de dispariție. Dar sentimentul de *dikaiosyne* ce-l anima avea două tăișuri. Așa cum nu uita niciodată o jignire, își amintea întotdeauna ajutorul primit. Un pescar sărac, care îi dăduse adăpost la un moment dat unui tânăr, devenise fericitul posesor al unei flote. O prostituată care îl hrănise și-l îmbrăcase pe același tânăr moștenise, nu se știe exact de la cine, un bloc cu apartamente de închiriat într-un cartier de lux.

Văzuse lumina zilei în familia unui docher din Pireu. Mâncarea nu le ajungea niciodată celor paisprezece frați și surori. Încă de la început, Constantin Demiris vădise

o minte croită pentru afaceri. Câștiga bani din slujbe mărunte, iar la șaisprezece ani economisise suficient pentru a-și deschide un chișoc cu mâncare lângă docuri, împreună cu un asociat mai în vârstă. Afacerea prospera, iar partenerul nu ezitase să-l lipsească pe Demiris de jumătatea care i se cuvenea. Îi trebuiseră zece ani ca să-l distrugă pe trădător. În sufletul tânărului mocnea o ambiție nestăvilită. Noaptea rămânea treaz, cu ochii arzând în beznă. „Voi fi bogat. Voi fi celebru. Într-o bună zi, toată lumea îmi va cunoaște numele.“ Era singurul cântec de leagăn pe care îl cunoștea. Nu știa cum avea s-o facă, dar era hotărât să reușească.

În ziua în care împlinise șaptesprezece ani, dăduse peste un articol despre rezervele de petrol din Arabia Saudită și simțise că o ușă magică tocmai i se deschidea în față.

– Plec în Arabia Saudită, vreau să lucrez în industria petrolieră.

– Vai, vai, dar ce știi tu despre asta? îl întrebase bătrânul docher.

– Nu știu nimic, tată, dar sunt gata să învăț.

O lună mai târziu, Constantin Demiris părăsea orașul natal.

Angajații Trans-Continental Oil Corporation erau obligați să semneze contracte pe doi ani, dar asta nu-l deranja pe Demiris. Intenționa să rămână în Arabia Saudită atâta vreme cât era necesar pentru a se îmbogăți. Își imaginase că va găsi o lume scoasă din *O mie și una de nopți*, cu femei exotice și aur negru fășnind din pământ. Realitatea fusese un șoc.

Într-o dimineață de vară, Demiris ajunse la Fadili, un șantier sufocant din mijlocul deșertului, constând într-o clădire urâtă din beton înconjurată de *barastis*, colibe făcute cu crengi rupte din arbuști. Majoritatea celor o mie de muncitori de acolo erau saudiți, iar femeile care

se târau pe ulițele prăfoase, neasfaltate, erau acoperite din cap până în picioare.

Demiris intră în clădirea ce adăpostea biroul directorului de personal, J.J. McIntyre. Acesta ridică ochii din hârtii și-l privi lung.

– Cei de la sediul central te-au angajat?

– Da, domnule.

– Ai mai lucrat vreodată la o sondă de petrol, fiule?

– Nu, domnule. Pentru o secundă fusese tentat să mintă.

– O să-ți placă aici, la noi, rânji McIntyre. Ești în mijlocul pustietății, mâncarea e proastă, de femei nu te poți atinge, că riști să rămâi fără boașe, iar noaptea n-ai absolut nimic de făcut. Dar salariul e bun, nu-i așa?

– Am venit să învăț, spuse Demiris cu entuziasm.

– Da? Atunci ai face bine să înveți repede. Te afli într-o țară musulmană. Asta înseamnă că nu există alcool. Dacă ești prins furând și se taie mâna dreaptă. A doua oară și se taie mâna stângă, apoi, dacă insiști în greșeală, un picior. Dacă ucizi pe cineva, e chiar mai simplu – ești decapitat.

– Nu am de gând să ucid pe nimeni.

– Răbdare, abia ai ajuns, mormăi directorul de personal.

Tabăra era un fel de turn al lui Babel, cu oameni din zeci de țări, fiecare vorbind pe limba lui. Demiris avea un talent special pentru limbile străine, pe care începu să le prindă rapid. Misiunea lor era să ridice un oraș în mijlocul deșertului. Făceau străzi, înălțau case de locuit, instalau rețele electrice și linii de telefonie, construiau ateliere, depozite de hrană și stații de apă, săpau la un sistem rudimentar de canalizare, acordau asistență medicală și se ocupau de un milion de alte lucruri, i se părea tânărului Demiris. Munceau la temperaturi de peste patruzeci de grade Celsius, erau hărțuiți în permanență de muște și de țânțari, de praful omniprezent, de febră

și de dizenterie. Chiar și acolo, în deșert, exista o ierarhie socială strictă. În vârful acesteia se găseau cei însărcinați să găsească petrolul, după care urmau constructorii, numiți „trotli”, și funcționarii, porecliți „coate lustruite”.

Aproape toți cei care se ocupau cu forajul propriu-zis – geologii, prospectorii, inginerii și chimiștii – erau americani, pentru că noul sistem de foraj, cu percuție rotativă, fusese inventat în Statele Unite, iar americanii erau mai familiarizați cu modul de funcționare. Tânărul își puse în cap să le devină prieten. Constantin Demiris își petrecea tot timpul liber cu petroliștii și nu se rușina să pună întrebări. Înmagazina informațiile ca un burete. Astfel, observă rapid că erau folosite două metode de foraj. Se apropie de un lucrător ce supraveghea o sondă gigantică, de patruzeci de metri.

– N-o să pricep niciodată de ce folosiți două tipuri de foraj simultan.

– Ei bine, fiule, una este clasică, cu cablu, iar a doua este rotativă. Acum o folosim mai mult pe cea de-a doua. De început, însă, încep exact la fel.

– Chiar așa?

– Desigur. Pentru ambele sonde trebuie să ridici o turlă de foraj ca asta, făcută să susțină toate echipamentele pe care vrei să le trimiți în puț. Uitându-se la chipul plin de curiozitate al băiatului, îi spuse amuzat: Pun pariu că habar n-ai de ce turla se numește în engleză *derrick*.

– Nu, domnule.

– După un călău faimos din secolul al XVII-lea.

– Înțeleg.

– Tehnica forajului cu cablu este însă mult, mult mai veche. O foloseau chinezii încă de acum patru mii de ani ca să facă puțuri de apă. Săpau o gaură în sol ridicând și lăsând să cadă la loc o sapă grea din oțel, atârnată de un cablu. Dar astăzi aproape toate puțurile de petrol sunt săpate cu sonde rotative.

Acestea fiind zise, lucrătorul se întoarse la treburile lui.

– Scuzați-mă, cum funcționează metoda rotativă?

– În loc să forezi în sol prin împingere până se face o gaură, o forezi cu sapa rotativă. În mijlocul turlei de foraj se găsește o roată de oțel cu caneluri, pusă în mișcare de un motor. Această roată are fixată pe centru o țevă ce ajunge până jos, unde se termină printr-o sapă de foraj.

– Pare prea simplu, nu-i așa?

– E mult mai complicat decât atât. Trebuie să găsești o modalitate de a scoate materialul dislocat pe măsură ce sapi, trebuie să asiguri pereții puțului și să izolezi apa și gazele din puț.

– Cu tot acest efort, sapa de foraj nu se uzează?

– Ba da, și atunci trebuie să scoți toată nenorocita de țevă, să-i pui altă sapă în capăt și s-o bagi înapoi în puț. Vrei să lucrezi la sondă?

– Nu, domnule, vreau să dețin puțuri petroliere.

– Îți doresc succes. Pot să-mi văd de treabă, acum?

Într-o dimineață, Demiris observă că o sculă nouă era coborâtă în puț. În loc să sape în jos, aceasta realiza mici tăieturi circulare în pereții puțului și aducea rocile sparte la suprafață.

– Scuzați-mă, la ce e bună mașinăria asta?

– Aceasta este sapa de carotaj lateral. Analizăm rocile extrase pentru a vedea dacă conțin petrol, îi răspunse operatorul ștergându-și transpirația de pe frunte.

– Înțeleg.

Când lucrurile mergeau cum trebuie, îi auzea pe petroliști strigând: „Învârt la dreapta”, ceea ce însemna că săpau. Demiris observă că pe toată întinderea câmpului petrolifer fuseseră săpate mici găuri, cu diametre ce variau de la doi centimetri și jumătate la șapte centimetri și jumătate.

– Nu vă supărați, dar la ce folosesc acestea?

– Sunt puțuri de prospectare. Ne arată ce se află mai jos. Compania economisește o grămadă de bani și de timp.

- Înțeleg.

Tânărul era pur și simplu fascinat, iar întrebările păreau că nu se mai termină!

- Dacă-mi permiteți o întrebare, de unde știți unde trebuie să săpați?

- Avem o mulțime de geologi care lucrează pentru noi - adulmecători de pietre, cum le spunem noi. Ei măsoară straturile prin care trecem și studiază rocile pe care le scoatem. Apoi, mai avem și sondele cu sfoară.

- Ce sunt sondele cu sfoară?

- Tot niște sape, dar...

Constantin Demiris muncea din zori până noaptea târziu, cărând piese prin soarele arzător, curățând echipamente și conducând camioane pe lângă coloanele de foc unde neconținut ieșeau gaze toxice.

J.J. McIntyre fusese cinstit cu el. Măncarea era proastă, condițiile de trai erau oribile și distracțiile, inexistente. Mai mult, Demiris se simțea ca și cum fiecare por de pe suprafața pielii sale era plin cu fire de nisip. Deșertul era viu și n-aveai cum să scapi de el. Nisipul fin intra în coliba în care locuia, îi trecea prin haine și de acolo îi intra în corp, dându-i senzația că mai avea puțin până să înnebunească. Dar, când credea că văzuse totul, lucrurile se înrăutățiră. Se porni vântul numit *shamal*. Furtunile de nisip urlau zi și noapte, cu o putere ce-i scotea pe toți din minți.

- Trebuie să muncim pe vremea asta? strigă înspre colegi, din ușa întredeschisă a colibei.

- Tu ce părere ai, Charlie? Te crezi într-o stațiune de odihnă și tratament?

Peste tot în jurul lor se descopereau zăcăminte petrolifere extrem de bogate. Mai fuseseră găsite trei, unul la Abu Hadriya și alte două la Qatif și la Harad. Muncitorii nu aveau nici un moment de respiro.

Echipa lor se mărise cu un geolog englez, Henry Potter, în vârstă de aproape șizeci de ani, și soția lui, Sybil,

care nu avea mai mult de treizeci. În orice altă împrejurare, Sybil Potter ar fi fost descrisă ca o femeie banală și obeză, cu o voce ascuțită, deranjantă. Meseria îl obliga pe Henry Potter să călătorească mult, acolo unde îl chemau îndatoririle de prospectare, ceea ce o obliga pe soția lui să petreacă mult timp singură. Tânărul Demiris fusese însărcinat s-o ajute la instalare.

- Acesta este cel mai mizerabil loc în care mi-a fost dat să trăiesc, se plângea femeia cu vocea ei enervantă. Henry m-a ținut toată viața în asemenea cuiburi de șobolani. Câteodată mă întreb cum am putut rezista.

- Soțul dumneavoastră face o muncă extrem de importantă, o asigură politicoș Demiris.

- Face pe naiba! Nu face tocmai lucrurile pe care ar trebui să le facă un soț. Înțelegi ce vreau să spun? Întrebă ea privindu-l șăgalnic pe tânărul atrăgător.

- Nu, doamnă.

- Cum te cheamă?

- Demiris, doamnă.

- Cum te strigă prietenii tăi?

- Costa.

- Ei bine, Costa, cred că noi doi vom fi prieteni buni. Oricum, nu avem nimic în comun cu toți acești sălbatici, nu-i așa?

- Sălbatici?

- Știi tu, toți străinii...

- Trebuie să mă întorc la muncă, doamnă.

În următoarele săptămâni, Sybil Potter profită de orice ocazie pentru a-l aduce pe tânăr în preajma ei.

- De dimineață, Henry iar a plecat la săpăturile lui inutile, îi spuse într-o zi. Ar trebui să mai foreze și acasă.

Demiris nu știa ce să răspundă. Geologul ocupa un post de rang înalt în ierarhia companiei, și nu avea nici o intenție să-și pună slujba în pericol încurcându-se cu soția lui. Simțea în adâncul sufletului, fără să-și poată explica motivul, că acel loc de muncă reprezenta